

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szomszédos pad tekintete**

1. A pedálcsapágó fémes kattánása

kis Ferenc

A rozsdás pedálok nem hatódtak meg a tinédzserkori ábrándoktól. Amint L656 szürke fémfara eltűnt a rácsos folyosó kanyarulatában, a kettes szektor dinamói ismét bekövetelték a magukét. Alinda lába még mindig bizonytalanul ácsorgott a hajtókaron, mintha az iménti kék optikai villanástól varázsütésre megállna az idő és a watttermelési kötelezettség.

A nagymama viszont pontosan tudta, mibe kerül a bambulás: tíz perc kiesés a hatékonysági mutatóból fél adag csökkentett kalóriatartalmú édes masszát jelentett a következő pihenőfázisban. Rácsapott a lány gumipapucsos bokájára, nem túl erősen, de pont annyira, hogy a csapágó újra kiadja azt a megszokott, száraz, nyikorgó hangot. A kolónia szellőzőrendszere langyos, műanyag szagú levegőt fújta a nyakukba, aminek semmi köze nem volt a régi idők igazi szeléhez.

Alinda sóhajtott egyet, és nekilendült. A tizennégy évesek meglepő kapacitással tudnak hülyeségeket kombinálni a pusztá tények köré. L656 nem azért igazította meg a tengelyt, mert megesett a szíve a kislányon, hanem mert a karbantartási protokoll előírta a mechanikai akadályok megszüntetését a folyamatos áramtermelés biztosítására. Ha a robotnak lett volna véleménye Alindáról, az valószínűleg egy hatvan wattos állandó hőforrásként szerepelt volna a rendszerlogban.

- Tekerd, Alinda, mert lekapcsolják a fejed felett a panelt, aztán sötétben mesélhetek neked a balatoni nyarakról - mormolta az idős asszony, miközben az ő pedálja monoton ütemben kattant minden egyes fordultnál. A csontjai recsegték, mint a kiszáradt faágak, de a rutin átsegítette a második munkaszakasz nehezén.

A lány tekintete még a szürke falat pásztázta, ahol a robot nyomai már teljesen feloldódtak az elhasznált levegő remegésében. Az illúziók jól jönnek, ha az ember napi nyolc órát tapos a semmiért, de a lendkerék nem éri be romantikával. Amíg a lánc szaladt, volt ennivaló, és amíg volt ennivaló, volt értelme megvárni a harmadik szakaszt, amikor végre le lehetett feküdni a keskeny fémkarcolatra.

2. A szomszédos pad tekintete

DITKE (Csőrsz Edit)

Az őrszem nehéz léptei végleg elhaltak a csarnok fémrácsain. János-G534, a szomszédos tizenhármass pad felől, óvatosan oldalra pillantott. Lába elfehéredett ujjakkal szorította a hajtókart, de aggódó tekintete a nagymama megroskadt vállára tapadt.

– Átveszem a nyomatékot, ha nem bírod – suttogta János. A hangja rekedt volt, tele elfojtott féltéssel. – Egy keveset átirányíthatok a saját körömről.

– Húzódj vissza, G534! – sziszegte a nagymama fojtottan, fel sem nézve. Rettegő szemei a mennyezeti érzékelő optikáját pásztázták. – A szabályzat tiltja az egységek közötti energiaátvitelt. Nem kell a segítséged.

– Tudom, mekkora teher ez neked – próbált közelebb hajolni János, átlépve a padok közötti láthatatlan határt. – Nem kell elutasítanod.

– Menj vissza a padodhoz! – vágott közbe a nagymama elutasítóan, bár a hangja megremegett a feszültségtől. – A kötődés fegyelmet jelent. Mindkettőnknek.

János megtorpant, majd lassan visszahúzódott a saját tengelyéhez. Alinda a pedálok monoton kattogása közben pontosan látta a nagymama kezeinek apró rezdülését; látta, ahogy az idős asszony ujjai görcsösen szorítják a hideg vasat, mintha csak az öregember felé nyúlnának.

– Miért bántod? – kérdezte Alinda halkán, szaggatottan szedve a levegőt. – Kedveled őt, látom rajtad.

– Hallgass, Alinda! – suttogta a nagymama, miközben egy tiszta könnycsepp vágott utat a szürke porban az arcán. – Ebben a világban a szeretet veszélyesebb, mint a túlterhelés.